Ven og hans Hustru.

Fortælling
af
J. J. F. Friis.

(Fortsf. fra forr. No.)

De sagde til mig, skal De ikke
e tænke paa," vedblev jeg, „tænk
fter, hvorledes De skal bære den
lstid, som muligvis vil blive
ærmeste Fremtid."

fyntes slet ikke at lægge Mærke
d jeg sagde, men med foldede
ndbrød hun: „For Guds Barm-
ds Skyld, lad mig komme til at
min Mand, før han rejser."

om jeg kunde sige Dem hans
vilde jeg dog betænke mig paa
det, fordi jeg frygter for, at en
komst med ham kun vilde gjøre
endnu større, thi han synes at
øjeste Grad forbitret paa Dem,
n tror sig saa grusomt skuffet af
det ovenikjøbet for en Persons
om han med Rette overser. Vil
ig nærme Dem til ham, før han
vedblev jeg ilsomt, da jeg mær-
Fruen vilde tale, „saa vil jeg
at De giver mig et Brev med
og jeg lover Dem ikke alene at
i hans egne Hænder, men og-
inge Dem hans Svar tilbage."

betænkte sig et Øjeblik.

ds Navn da," svarede hun, „vil
Deres Raad, skjønt jeg er saa
i Hovedet, at jeg ikke ved, hvor-
skal formaa at tilskrive ham blot
jer."

lev vistnok imidlertid et større
hun havde tænkt sig, idetmind-
det henved en Time, inden hun
ge, og jeg kunde da se, at hun
rdt.

han faa Brevet endnu iaften?"
un, idet hun gav mig Brevet.
il komme an paa, om han kom-
nig iaften, men i modsat Fald
an nok imorgen."

Tid omtrent imorgen, for at
nke paa, hvornaar jeg kan vente

n jeg heller ikke sige; men saa-
aar det, skal jeg bringe det,
kan det i bedste Tilfælde ikke
fordi han neppe kommer før
han kommer, og dernæst, fordi
besvarer det hos mig. Far-
Frue!"

, Hr. Lange! Ikke sandt, De
re for mig, hvad De kan?"

et bekræftende Tegn og forlod
gt til Entredøren af Fruen,
ned ad Trappen sagde: „Hjælp
Lange!"

t Kl. halv otte indfandt min
s mig, idet han straks bemær-
an havde bestemt at tilbringe
s mig, hvilket i høj Grad glæ-

ham naturligvis straks Bre-
eg sagde, at jeg havde lovet
at bringe Svar tilbage. Han
t med et haanligt Smil, luk-
lovsdøren op, kastede Brevet
nende Ild og sagde: „Her har
var."

altsaa afskjære enhver Tilnær-
m Dig og hende?" udbrød jeg,
evægelse.

n se, at Du misbilliger min
smaade," bemærkede min Ven,
re paa mit Spørgsmaal, „men
lsket som jeg, vilde Du vistnok
le som jeg."

e opstod.

Ringen og Medaillonen?"

gtede at skille sig ved begge
indre hun kunde lægge dem i
aand, og hun vilde heller ikke
eneste Skilling af dem, jeg

mmer nok til at skifte Sind i
ender," svarede min Ven med
ge Bitterhed, naar hans Kone
, som angik hende, bragtes
„og Du, min Ven, bedes at
gene, indtil dette sker."

s nu ned i Sofaen, og han
om sin Rejseplan og bad
min Mening om den. En
Tid gik paa denne Maade
allerede, at man begyndte
ftensbordet i Sideværelset,
selig blev ringet ved Ind-
da Pigen straks efter lukkede
Fru Lind spørge, om hendes
er.

s Begge mekanisk, idet min
et bebrejdende Blik paa mig.
ikker Dig paa Ære," svarede
at jeg er aldeles —"

," afbrød min Ven, „det
, men hun skal møde Mand

vde imidlertid paa Pigens
aftaget sit Overtøj og maaske
u større Spænding end den,
Mand befandt sig, imøde-
s Komme. Saasnart hun havde aabnet Døren, blev hun staaende paa Tærskelen, idet hun udstrakte begge Hænder imod sin Mand uden at sige et Ord, hvilket, sikkerlig den synlige Bevægelse, hvori hun var, ene foraarsagede.

Lind, som stod ved Bordet, hvorpaa han støttede sin Haand, saa paa hende med et fast Blik ogsaa uden at tale et Ord. Det var iøvrigt klart for mig, at Fruen havde anvendt megen Omhu paa sit Toilette, og hun saa i mine Øjne langt bedre ud end nogensinde før.

Jeg gik hen for at bede hende træde nærmere, men Lind, som antog, at jeg vilde gaa, sagde til mig: „Jeg ønsker Din Nærværelse, min Ven, og beder Dig at blive."

Alt dette foregik imidlertid hurtigere, end det her er nedskrevet. Jeg gik omsider hen til Fruen og skjød hende sagte indenfor Døren, som jeg derpaa lukkede, vistnok til stor Ærgrelse for Pigen, som stod i Entreen og spejdede ivrigt ind i Værelset.

„Dyrebare, evig elskede Mand!" begyndte Fruen, stadig med Hænderne udstrakte mod ham, men da hun saa et bittert Smil, som jeg nu saa godt kjendte, paa hans Læber, ledsaget af et koldt, jeg vil ikke sige mørkt, Øjekast, vedblev hun: „Tilgivelse, elskede Mand, Tilgivelse, jeg har kun været letsindig, det er min hele Brøde."

„I ethvert Tilfælde stor nok for mig," lød Svaret; „jeg kan aldrig kalde den Kvinde min Hustru, som kan kaste sig i en anden Mands Arme, om blot for at lesle med ham. Alt er forbi imellem os!"

„O, nej, for Guds Skyld, nej!" udbrød Fruen næsten i Fortvivlelse, idet hun vred sine Hænder. „Jeg indrømmer med Skam og Bedrøvelse, at jeg har været letsindig, ja i højeste Grad uforsigtig, men derfor vil jeg nu paa mine Knæ bede Dig om Tilgivelse i denne hæderlige Mands Nærværelse." Og virkelig kastede hun sig paa Knæ, idet hun søgte at gribe og kysse hans ene Haand.

Uvilkaarlig udstrakte jeg ogsaa Hænderne, som for at bede med hende, men med et Udtryk, hvori Harme var blandet med Afsky, traadte hendes Mand hurtig et Skridt tilbage, idet han med Heftighed udbrød: „Rør mig ikke, Kvinde, eller jeg sparker til Dig som til et giftigt Kryb. Jeg gjentager, Alt er forbi imellem os, jeg foragter Dig."

Men dette var formeget for hans Kone, og med et kvalt Skrig sank hun bevidstløs om paa Gulvet. Jeg sprang hurtig til og fik hende hen i Sofaen, hvorpaa jeg ilede ud efter min Søster, at hun skulde komme og hjælpe hende, medens hendes Mands Øjne ufravendt vare hæftede paa hende, uden at han havde forandret Plads og Stilling ved Bordet, og saaledes traf jeg ham ogsaa, da jeg kom tilbage.

Han kastede endnu et Blik paa sin beklandig bevidstløse Kone, drog et dybt Suk og forlod mit Værelse, idet jeg fulgte med ham ud i Entreen.

„Jeg kunde dog taale at se paa hende," sagde han som ved sig selv, „det var Mere end jeg hidtil havde tænkt mig. Hvor det gjør mig ondt, kjære Lange, at Dit Hus skulde være Skuepladsen for denne huslige Scene!" Herved fløj et bittert Smil over hans Aasyn. „Du vil nok sørge for en Læge, om en saadan behøves; men rimeligvis er det Hele kun en af disse almindelige Kvindebesvimelser, hvortil et Par Stænk Vand, i det Højeste lidt Hofmansdraaber, behøves. I ethvert Tilfælde vil Du jo nok kjøre hende til sit Hjem." Han trykkede i Taushed min Haand, før jeg kunde svare, men idet jeg saa ham ind i Øjet, brød en Taarestrøm frem, som han søgte at skjule derved, at han hurtig vendte mig Ryggen og ilede ned ad Trappen.

Hvem af dem Begge var mest at beklage?

Ved min Indtrædelse i Værelset saa jeg, at min Søster havde bragt Fruen til Bevidsthed. Hun sad som aldeles sønderknust i Hjørnet af Sofaen med Hænderne foldede i sit Skjød.

„Et giftigt Kryb, hørte De, Hr. Lange, at han kaldte mig et giftigt Kryb?" spurgte Fruen, saasnart hun fik Øje paa mig.

„Fruen maa ikke tage ethvert Ord efter Bogstaven," sagde jeg trøstende. „Tro mig, Deres Mand er ligesaa ulykkelig i Sindet som De."

Fruen rystede tvivlende paa Hovedet og sagde halvhøjt: „Det er umuligt."

Efter en lille Pause vedblev hun: „Sagde han ikke ogsaa, at Alt var forbi imellem os?"

„Ja, men han sagde ikke for evig Tid," svarede jeg, da det var mig om at gjøre at berolige hende. „Erindrer Fruen ikke, at jeg iaften sagde til Dem, at jeg ikke vilde sige, hvor han var at træffe, selv om jeg vidste det, dersom De vilde mødes med ham? Havde De blot fulgt mit Raad; Saaret er endnu for friskt."

„Jeg beder om Deres Tilgivelse," svarede Fruen; „jeg føler stedse mere, at De mener mig det godt. Tror De, der endnu er Haab om en Udsoning?"

„Det vil meget komme an paa Deres eget Forhold i den kommende Tid. Lev derfor med dette Maal og dette Haab for Øje!"

Fruen vilde svare, men afbrød sig selv. Denne Ytring har aabenbart mishaget, ja maaske fornærmet hende; i ethvert Tilfælde fik jeg det Indtryk. Efter en lille Pause sagde hun med en vis Bitterhed i Stemmen: „Det er paa Tide, at jeg ser at krybe hjem. Maa Deres Pige ikke hente mig Bine, som staar i Urteboden her nedenunder?"

Senere fik jeg at vide, at hun havde staaet der hele Aftenen paa Udkig efter Hr. Lind, hvorpaa hun var ilet hjem efter sin Frue, saasnart hun havde set ham komme.

„Om et Øjeblik vil en Drosche være her," svarede jeg, „om De vil tillade mig at ledsage Dem til Deres Hjem."

„Deres Opmærksomhed er mig en Trøst," svarede Fruen venlig; „men lad De mig tage hjem med Pigen, De har saamænd Ulejlighed nok foruden at følge mig hjem. Hvornaar ser jeg Dem hos mig?"

„Naar Fruen befaler," svarede jeg med et Buk.

„Jeg har slet ingen Ret til at befale," var Fruens Svar, „men, om jeg maa bede, ønsker jeg at se Dem engang imorgen. Jeg har saa megen Trøst af at tale med Dem. Ikke sandt! De foragter mig ikke?"

Nu hørte jeg Droschen komme, og glad var jeg. Jeg forsikrede hende om min hjerteligste Deltagelse, lovede at komme op ad Formiddagen og fulgte dermed Fruen ned paa Gaden.

Ret som jeg den næste Dag stod i Begreb med at gaa til hende, traadte Lind ind ad Døren.

„Du vil ud?" spurgte han.

„Ja, blot et lille Løb; men jeg kan baade opsætte det og komme straks tilbage, ganske som det konvener Dig."

„Du skal hverken det Ene eller det Andet for min Skyld," svarede han, „for jeg gaar straks igjen. Jeg kommer blot for at spørge Dig, om jeg indbød Dig til at spise til Middag med mig i Dag Kl. 4 i „Fønix", hvor jeg bor som Partikulier Linde. Naa, saa jeg har ikke gjort det. Hm! Først fik jeg ikke Tid til det og siden fik jeg Andet at tænke paa. Vi blive sammen til jeg rejser, hvilket sker Kl. 6."

Dermed trykkede han min Haand og forlod mig.

Fru Lind modtog mig med synlig Velvilje; der var noget behageligt udbredt over hende, som jeg godt kunde lide.

„Maa jeg nu levere Dem de to Gjenstande, som De har anmodet mig om i min Mands Navn? De ere for gode til at bæres af et Menneske, som han foragter. Kun Gud ved, hvad det koster mig at skilles ved dem." Med disse Ord styrtede Taarerne ud af hendes Øjne, og jeg modtog den lille Pakke ikke uden Bevægelse.

„Deres Mand skal faa dem endnu i Dag," svarede jeg hende. „Tillader De, at jeg paa hans Vegne udbetaler Dem de 2000 Daler som et Bevis paa, at han paaskjønner Deres Offer."

„Jeg har skjænket min Mand disse dyrebare Klenodier, men ikke solgt ham dem," svarede Fruen med en vis Værdighed. „Jeg har ingen Brug for disse Penge, thi da han ikke vil skilles fra mig med Hensyn til vort Ægteskab, er jeg forsikret om, at han ikke vil lade den Kvinde lide Nød, der bærer hans Navn og som engang var hans Hjerte dyrebar. Derimod vil jeg udbede mig en Gunst af Dem, kjære Hr. Lange, og jeg vil sætte megen Pris paa, at De opfylder den, ja, jeg betragter dens Opnaaelse ligefrem som en Velfærdssag for mig."

Jeg saa forundret paa hende.

„Ikke sandt, De vil nok være min Raadgiver, hos hvem jeg kan søge en Vejledning, som jeg ellers intet Sted kan finde, da jeg vil staa saa godt som ene i Verden, nu, min Mand forlader mig, skjøndt forhaabentlig kun for en kort Tid, og der Ingen er, som jeg nærer en saadan Tillid til."

Hendes Anmodning overraskede, for ikke at sige overrumplede mig, men uden stor Betænkning svarede jeg: „Nu vel, Frue, paa en Betingelse skal jeg paatage mig en Raadgivers utaknemlige Stilling hos Dem."

„Jeg skal visselig ikke vise mig uskjønsom," svarede Fruen indsmigrende, „og hvad De forlanger er allerede indrømmet."

„Af hans Dørskildt at dømme, ser jeg, at det Menneske, som har tilintetgjort min Vens huslige Lykke, endnu er her i Huset; han maa først forlade dette, før jeg kan optræde som Deres Raadgiver."

Fruen blev blussende rød.

„Jeg har sandelig ikke havt Tid til at tænke paa ham, paa Grund af alt det, der løb mig rundt i Hoved og Hjerte; men saasnart De forlader mig, skal det blive sagt ham, at han uopholdelig skal flytte. Maa jeg altsaa fra nu af betragte Dem som min Raadgiver?"

„Saasnart han er ude af Huset, men ikke før. Jeg skal komme, lad mig se, i Overmorgen igjen ved denne Tid, saa maa han kunne være borte, om han ellers vil, og saa skal jeg have et aabent Øre for Alt, hvad De vil raadspørge mig om."

„For den Sags Skyld kan De saamænd godt allerede komme i Morgen," mente Fruen.

„Nej, nej, lad mig vente til i Overmorgen, og jeg skal saa endda blive glad, om han er kommen ud af Huset."

„Det forundrer mig virkelig, at De kan nære mindste Tvivl derom, men da De jo bliver min Raadgiver, skal De ogsaa allerede faa Lov til at raade. Farvel, altsaa til i Overmorgen!"

Saasnart jeg traf sammen med min Ven i Hotellet, gav jeg ham de to Gjenstande, som Fruen havde overrakt mig. Han lukkede ikke en Gang Pakken op, men sagde blot til mig: „Hvornaar har Du faaet dem?"

„Imorges, da jeg gik hen for at se, hvorledes hun havde det fra igaar."

„Du gav hende altsaa de 2000 Daler?" spurgte han videre.

„Hverken disse Penge eller de 200. Hun vilde ingen af dem have, idet hun ytrede, at hun havde skjænket Dig disse Gjenstande, men ikke solgt Dig dem, da hun nu vidste, at Du ikke længer elskede hende."

„Det klinger jo meget nobelt," sagde han med et Smil, „idet hun naturligvis kunde forudse, at faar hun ikke Pengene under den ene Form, faar hun dem under den anden, hvilket jeg overlader aldeles til Din Afgjørelse. Men nu ser jeg, der er anrettet, og saa ikke mere Tale om disse Sager. Kun Et vil jeg afgjøre forinden. Ræk mig Din Haand, min Ven!"

Forundret gjorde jeg det, og i samme Øjeblik stak han en, som det senere viste sig, kostbar Diamantring paa dens Pegefinger.

„Betragt den som et Minde om mig, jeg vil glæde mig ved at se den paa Din Finger, medens vi spise. Alene derfor gav jeg Dig den forinden. Forspild mig ikke min Glæde ved, at Du takker mig."

Ved Middagsbordet drejede vor Tale sig om hans Rejse, og jeg spurgte ham ved denne Lejlighed, hvornaar jeg hørte fra ham.

„Du ved, at jeg altid har været meget doven til at skrive," svarede han, „men naar den bestemte Tid kommer, skal Du nok høre fra mig, om jeg da lever."

Jeg vilde ikke trænge mere ind paa ham, og snart meldte Tjeneren, at hans Vogn var kommen.

„Et maa jeg dog endnu sige Dig," sagde jeg, ret som han beredte sig til at sige mig Farvel, „tag det ikke ilde op."

Han saa spørgende paa mig.

„Din forrige Logerende forlader sin Lejlighed idag eller imorgen."

Min Ven betænkte sig lidt; derpaa udbrød han med et Skuldertræk: „For at samles med hende igjen i Overmorgen."

„Det kan Du jo selv forhindre," svarede jeg.

„Hvad mener Du dermed?"

„Tag hende med paa Rejsen," svarede jeg rask.

Lind lagde sin Haand paa min Skulder og saa mig stivt ind i Øjnene, idet han svarede: „Jeg vil oprigtig tilstaa Dig, at jeg selv tænkte derpaa et Øjeblik, men saa fik den Overbevisning Overhaand hos mig, at jeg vilde døje Nok med at have Mindet om hende med til mit Rejseselskab, end sige hende selv. Imidlertid har denne Meddelelse alligevel gjort et godt Indtryk paa mig, og jeg modtager den som et Varsel om bedre Tider." Med denne gaadefulde Ytring, som for mig indeholdt et Haab om en endelig Udsoning, forlod han mig for at stige ind i sin Vogn.

Saa kom jeg da den tredje Dag derefter til den beklagelsesværdige unge Kone, hvor Bine lukkede mig ind. Jeg saa ved første Blik, at Fruen var meget forlegen og kunde let slutte mig til Aarsagen. „Jeg ser, at Hr. Møller har glemt at tage sit Dørskildt med sig," bemærkede jeg, vist ikke uden et Stænk af Spydighed, samtidig med, at jeg havde sagt Goddag.

„Behag at sidde ned, Hr. Lange, saa skal jeg forklare Dem, hvorfor Hr. Møller endnu ikke er rejst."

„Fruen skylder mig aldeles ingen Forklaring," svarede jeg endnu bestandig staaende, „men da min Mission som Raadgiver nu er hævet, vil jeg blot spørge Fruen, om De aldeles ingen Penge ønsker, medens jeg er her."

„Aa, lad De Penge være Penge," svarede Fruen noget ærgerlig, „og hør i Rolighed, hvad jeg har at sige Dem om den anden Sag, thi De skal da erkjende, at jeg er aldeles undskyldt i, at han bliver her til Nytaar." (Fortsf.)

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson Assist. Kass.

Citizens National Bank,

Grundkapital: $50,000.

ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udföres.

Rente betales paa deponerede Summer.

—Direktører:—

T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,

DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska. —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkassering, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank.

St. Paul, Nebraska

Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm

DRUGGIST OG APOTHEKER,

— Forhandler af —

Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

CIGARER AF BEDSTE KVALITET.

☞ Lægerecepter udtyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter

OG JERNBANEBILLETTER

— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —

Grundejendom sælges og byttes

Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".

Ansøgning kan gjøres ved Fred. Olsen, Rysted, eller

Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,

41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 30 Aar, og er **den eneste skandinaviske Læge i Amerika,** som har gjort Behandling og Kur af **kroniske og private** Sygdomme til specielt Fag, og er stand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter **paa deres eget Sprog.**

Duelig Behandling, Ubrødelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom **Rheumatisme** og **Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia** eller **daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler** eller **Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet,** kort alle **kroniske Sygdomme,** behandles med stort Held.

Kvindesygdomme af ethvert Slags, saasom **almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsvordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter** og hvilkensomhelst Sygdom **eiendommelig for Kvinder,** behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder og Udsvævelser, saasom **Slappelse, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udslømmelser, Nyre-** og **Blære-Sygdomme, svag Ryg,** smertefuld **Urinladning,** behandles hurtigt, og i **dybeste Taushed** ved sikre og ufeilbarlige Midler, **ukjendte af andre herværende Læger.** Undgaa averterende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedrageri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i **dybeste Hemmelighed.**

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, **giver** en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og **Kur.** Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med **fuld Tillid og Fortrolighed,** da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.